

gere, ut una anima rationalis ageret malè, altera verò bene, & consequenter toti supposito imputarentur ambæ actiones, tamen una post mortem iret in infernum, altera in cælum; quia quilibet in abstracto reciperet juxta opera sua: quæ autem cuique cederet materia, DEUS deberet determinare.

An autem duæ naturæ penitus completæ, e. g. hirci, & cervi, possint unâ subsistentiâ creatâ terminari, non videtur multùm referre; uniri certè supernaturaliter posse videntur; nam istæ duæ naturæ, penitus completæ in ratione naturæ, aliud non dicunt, quàm duæ formas substantiales, & duas materias cum duabus unionibus: si autem duæ formæ possint eidem materiæ divisibili, & extensæ uniri, poterunt etiam uniri materiæ magis extensæ, adeoque utraque forma totalis utrique materiæ totali, seu tali materiæ, quæ aliàs duobus animalibus sufficeret. Deim etiam negatio unionis cum aliò perfectiori daretur, & sic in se sisteret istud complexum, ut dictum n. 131. Non tamen istæ naturæ unirentur in unitatem naturæ, ex n. 172. & triplici modo ibi assignato; nam in primo, & secundo, non manerent ambæ naturæ: tertius modus videtur impossibilis; una enim forma non potest informare alteram, nec unum totum informare alterum. Si urgeas, ex unione physica debere oriri ens unum per se, respondeo, fore in talis casu unum ens per se in ratione suppositi, non verò naturæ, juxta explicationem perscrutatis n. 147. ex S. Thoma allatam.

QUESTIO II.

De Unione Hypostatica.

ARTICULUS I.

Quid, & qualis sit Unio Hypostatica.

183. Dicitur unio, qua Verbum humanitati in Christo unita est, hypostatica ab hypostasi, scilicet Verbi, cui natura humana immediate unita est: quasi diceretur unio personalis: & de hac jam queritur, an sit aliquid distinctum ab extremis: & si quid distinctum sit, an sit ens absolutum, an modale: aut in quo tandem stet. Hanc autem unionem non tantùm esse moralem, seu affectionis (quali quandoque amici dicuntur uniti, & unum fieri) nec tantùm stare in communicatione morali auctoritatis, dignitatis, & potestatis: sed esse nexum revera naturalem, physicum, & realem, dubitari à Catholicis nequaquam potest post Concilium Ephesinum, & epistolam S. Cyrilli, nomine hujus Concilij ad Nestorium scriptam (cujus verba dedimus n. 149.) & post canonem, seu anathematismum 3. ejusdem Concilij, citatum eod. n. 149. & iterum n. 161.

Rursum idem inferitur ex Synodo Oecumenica V. (quæ est Constantinopoli celebrata) collatione 8. apud Binium vel

actione 4. in editione Colonienfi, canone, vel capitulo 4. Si quis dicit secundum gratiam, vel secundum operationem, vel secundum dignitatem, vel secundum aequalitatem honoris, vel (apud Binium omiffa est hic particula vel, sed necessariò subintelligitur, & in editione Colonienfi habetur) secundum auctoritatem, aut relationem, aut affectum, aut virtutem, unionem DEI Verbi ad hominem factam esse, vel secundum bonam voluntatem, quasi quòd placuit DEO Verbo homo, eò quòd bene visum est ei de ipso, sicut Theodoros insaniens dicit: vel secundum homonymiam, per quam Nestoriani, DEUM Verbum solum, & Christum vocantes, & hominem separatim Christum, & filium nominantes & duas personas evidenter dicentes, per solam nominationem, & honorem, & dignitatem, & adorationem, unam personam, & unum filium, & unum Christum consingunt dicere: sed non consistunt unitatem DEI Verbi ad carnem animatam anima rationabili, & intellectuâli, secundum compositionem, sive secundum subsistentiam factam esse, sicut Sancti Patres docuerunt, & ideo unam ejus subsistentiam compositam, qui est Dominus noster JESUS Christus, unus de Sancta Trinitate, talis anathema sit. Hæc verba paucis mutatis, non tamen mutato sensu, habentur etiam in editione Colonienfi: quæ mutatio verborum sæpius accidit, dum ex Græco in Latinum idioma acta Conciliorum (ut hic factum) vel scripta Patrum, transferenda sunt.

184. Dico 1. Unio hypostatica est aliquid realiter distinctum ab extremis (id est à Verbo, & humanitate) eorumque dispositione, negatione impeditenti, & decreto DEI. ita Suarez tom. 1. in 3. p. disp. 8. sec. 2. §. Rejicitis. & §. Dico tertio. Gormaz de incarn. n. 531. & communiter nostri. Prob. conclusio omnibus ijs argumentis, quibus in philosophia solet probari unio distincta à materia prima, forma, & toto actu primo proximo: scilicet ista omnia per absolutam DEI potentiam possunt dari, quin detur unio: consequenter sunt separabilia ab unione, adeoque distincta. Dein negatio impeditenti explicari non potest; nihil enim assignari potest, quod negetur, nisi decretum DEI nolens unionem, & expeditenti constabit: sed, quamvis negetur, vel abist illud decretum, nondum datur unio; quia debet dari aliud positivum decretum, volens extrema uniri, præsertim in hoc casu supernaturali miraculoso.

Sed neque in hoc decreto DEI stare potest unio hypostatica; tum quia unio ipsamet debet immediate uniri illi, quod unit: hoc autem decretum non est immediate unitum humanitati; cum sit commune toti SS. Trinitati, quæ immediate unita non est; tum quia unio ratione decreti est tantùm unio voluntatis, & affectus, seu per bonam voluntatem, & affectum, sive est tantùm unio moralis: at unio hypostatica ex n. 183. est unio verè physica, & denominat Verbum physicè unitum humanitati: quæ denomi-

Quid, & qualis sit Unio Hypostatica.

nomino à decreto haberi non potest, eam ideo; quia, licet per decreta, & varios eorum modos tendendi, explicari possint denominationes morales, non tamen possunt explicari denominationes physica; aliàs cur non etiam per decretum DEI, volentis e. g. murum album, jam hic est physicè dealbatus?

185. Dico 2. Unio hypostatica est modus, non verò ens absolutum. ita Suarez, & Gormaz. loc. cit. n. præced. & communiter nostri. Ens absolutum dicitur, quod saltem supernaturaliter potest conservari sine aliis, ad quæ referretur, vel quibus inhaeret. Ens modale autem, vel modus est talis naturæ, ut nec supernaturaliter conservari possit sine eo, cujus est modus. Definiri, vel describi potest modus sic: Ens positivum, creatum, essentialiter, & per se ipsum informans aliquod subjectum, & unice, vel primario intentum ad hoc, ut actualiter, & indispensabiliter determinet illius indifferenciam ad aliquam denominationem.

Dixi: informans aliquod subjectum; non enim debet informare omnia illa, quæ determinat, vel denominat, sive quæ sunt subjectum tantùm denominationis; unio enim hypostatica nec informat Verbum, nec istud est subjectum informationis respectu illius. Definitio hæc etiam convenit unioni hypostaticæ tanquam modo, ut patebit ex dicendis. Si quis autem requireret ad modum, quòd deberet omne id informare, cuius est determinatio, adeoque negaret unionem hypostaticam esse modum respectu Verbi, faceret questionem de voce, de qua non esset operæ pretium litigare: communiter tamen hoc non requiritur. Certum autem est, unionem hanc non posse recipi in Verbo, tanquam subjecto, sive informationis, sive sustentationis; quia Verbum non est perfectibile: itaque recipitur tantùm in humanitate, quæ perfectibilis est, adeoque subjectum esse potest.

186. Probat jam conclusio. Si unio hypostatica non esset modus, posset existere, quin existeret humanitas Christi: item posset existere humanitas Christi hæc, & unio Romæ: item posset unio existere hodie, & post centum annos primum humanitas: hæc dici non possunt: ergo, ma. habetur ex essentia entis absoluti. prob. mi. sic posset dari omnes partes, & non dari totum; nam non existeret Christus, si non existerent simul, vel in eodem loco omnes ejus partes. Certè esset mirabilis homo, si ejus corpus esset in terra, anima in cælo, unio in intermedio aëre: nec minùs esset mirabilis homo, cujus corpus daretur nunc, unio post quinquaginta, anima verò post centum annos. Hæc sanè sunt tam imperceptibilia, quàm, quòd albedo existens in Indiis dealbet murum huiatem, ratione unionis existentis Romæ: & certè par est ratio de Christo. ut patebit consideranti.

187. Dices 1. ad totum requiri, præter materiam, formam, atque unionem, etiam ubicationes, & durationes simulta-

neas. Sed contra est. Si istæ iterum dicantur absolute, itur in antiquam sylvam, nec prorsum ad solvendam difficultatem: si autem istæ dicantur esse modales, etiam unio potest talis admitti. Dein deberet admitti, quòd istæ ubicationes, & durationes, sint partes essentielles compositi: hoc autem vix ullus admittit, præsertim, cum sint entia accidentalitativa politica, quæ tamen entia positiviva accidentalitativa communiter excluduntur ex numero constitutorum compositi substantialis, qualè est Christus. Adde, hac ratione singulis instantibus hominem, etiam essentialiter sumptum, mutatum iri: nec futurum indifferencem totum, ut hic maneat, vel aliò cat: quin singulis momentis hominem fore à se specie diversum: quæ utique admitti non debent sine maximis rationibus, quales advertarij minime afferunt.

Dices cum aliis 2. unionem esse talis naturæ, ut exigat, vel ut non existat sola, vel, si existat aliquando sola, nunquam deinceps materia, vel forma possit existere: & sic evitari absurdum in probatione nostra allatum; nunquam enim darentur omnes partes sine toto. Sed contra est. Hæc exigentia esset æquè indispensabilis, & magis mirabilis, quàm ea, quæ à nobis adstruitur; nos enim dicimus indispensabiliter exigi ab unione coexistentiam materiæ, & formæ: advertarij dicunt, materiam, & formam ab unione pro omni æternitate excludi: est autem longè convenientior exigentia illa unionis, quàm ista; nam prior est ad finem unionis naturalem: hæc est, ad earentiam, & quidem æternam ejusdem finis.

188. Dico 3. Unio hypostatica est distincta ab actione productiva humanitatis Christi: estque modus substantialis. Primam partem probo cum Gormaz de incarnat. n. 542. ex S. Thoma, qui 3. p. q. 4. a. 2. in corp. ait: Illud, quòd assumitur, oportet præintelligi assumptioni, sicut illud, quòd movetur localiter, præintelligitur ipsi motui: ergo humanitas debet ante unionem præintelligi, seu præsupponi: sed, si unio hypostatica esset actio productiva illius, deberet ipsa unio hypostatica præsupponi ad humanitatem: ergo. Adde, quòd actio, productiva humanitatis Christi, non videatur esse supernaturalis, qualis tamen est unio hypostatica, ut mox dicemus.

Secunda pars conclusionis, seu quòd hæc unio sit modus substantialis, & non accidentalitativa, non videtur indigere probatione; certum enim hoc est, ut ait Gormaz de incarnat. n. 529. apud omnes Catholicos: & sumitur ex Concilio Lateranensi celebrato n. 642. sub Martino I. consultatione. 5. canon. 8. qui juxta editionem Severini Binij ita habet: Si quis secundum Sanctos Patres non confiteretur, proprie, & secundum veritatem, naturarum substantialem unionem, indivisibilem, & inconfuse in eo Christo cognitam, condemnatus sit. vide etiam Cardinalium de Lugo. de incarnat. disp. 11. sec. 4. n. 37.

Possent tamen, si opus esset, etiam addi hæc

hæc ratio, Christus totus est ens substantialis: communissime autem excluduntur à totis substantialibus partes positivæ accidentales: ergo unio, cum sit pars Christi, & quidem ens positivum, non potest esse accidentalis. Confirm. Omnis, quæcunque ab authoribus assignari solet, definitio substantiæ etiam convenit unioni hypostaticæ, non minus, quam unioni naturali inter corpus, & animam, quæ tamen communissime substantialis censetur: ergo etiam unio hypostatica debet censei substantialis.

189. Dico 4. Unio hypostatica non est unio inter corpus, & animam Christi, ita omnes. Prob. In Synodo V. CAN. 4. (quem citavimus n. 187.) dicitur, quod unio hypostatica Verbi facta sit ad carnem animam: ergo præsupponitur ad unionem hypostaticam unio animæ ad carnem; aliis enim hæc non esset animata: ergo istæ duæ uniones sunt distinctæ. Confirm. 1. Tridentinum sess. 13. c. 3. docet, in Eucharistia adesse Divinitatem propter admirabilem illam ejus cum corpore, & anima, hypostaticam unionem: animam verò adesse sub utraque specie, tam panis, quam vini, vi naturalis illius connexionis, & concomitantia, quæ partes Christi Domini . . . inter se copulantur &c. ergo unio hypostatica est distincta à connexionem naturali, seu unionem animæ cum corpore. Confirm. 2. ex S. Thoma, qui in 3. dist. 6. q. 3. a. 1. ad 3. ait, quod compositio, seu unio, anima rationalis ad carnem (scilicet Christi; de hac enim loquitur in objectione, adeoque etiam in responsione) est ultima in operibus naturæ: sive est naturalis: compositio humanitatis ad personam Verbi non fit operatione naturæ, sed virtute Divina: sive est supernaturalis: quod etiam ulterius probabimus conclusione sequenti: ergo istæ uniones inter se distinguuntur.

190. Dico 5. Unio hypostatica est supernaturalis. De hac conclusione nemo dubitat, & facile probatur. Unio Personæ Divinæ, & naturæ creatæ, superat vires, & exigentiam totius naturæ creatæ, vel omnium substantiarum, ut quod se habentium: ergo est supernaturalis. ant. est clarum; quis enim dicat, exigi à natura illud mysterium, quod physicè sumptum nec per suspensionem naturaliter attingere potuit sine sui captivitate intellectus quicunque creatus? ut probatum est n. 15. Confirm. Hoc mysterium, seu unio ista, est maximus favor Divinus, collatus hominibus, in ordine ad acquirendam beatitudinem æternam: ergo non tantum est philosophicè, sed vel maximè Theologicè supernaturalis. Imò hoc donum DEI est maximum inter dona purè creatæ: cum per istud verè dicatur homo DEUS, & DEUS homo: quod nullum aliud donum creatum efficere potest: cumque Homo-DEUS contineat omnem perfectionem possibilem, in hoc dono unionis hypostaticæ continentur eminenter omnia alia, vide Gormaz de incarnat. n. 543.

191. Dico 6. Unio hæc est unica, sed

divisibilis, ita Gormaz de incarnat. n. 550. & seq. & alii cum ipso. Conclusio sic intelligi debet. Unio hypostatica Verbi est una, hoc est, non est aliqua unio necens Verbum cum humanitate, & alia necens humanitatem cum Verbo: sed una, & eadem, necit invicem utrumque, ita tamen, ut ea unio divisibilis sit, & alia pars unionis necat animam, alia corpus. Probatur iisdem rationibus philosophicis, quibus probatur, inter corpus, & animam, tantum dari unam unionem; scilicet 1. quia una sufficit, & imperceptibile est, unum uniri alteri, quin vicissim alterum etiam uniatu huic, 2. quia vel duæ uniones essent separabiles, & deberent uniri etiam ipsæ unionem tertia: vel essent inseparabiles, & Laberent probabile signum identitatis. Accedit in nostro casu ratio specialis; nam, cum nulla unio in Verbo tanquam subjecto recipi possit, & illa, quæ terminaretur ad solum Verbum, in humanitate non reciperetur, hoc ipso non haberet subjectum, quo tamen indispensabiliter indiget, utpote modus.

Jam quod illa unio hypostatica divisibilis sit, probatur. In triduo mortis manserunt anima, & corpus, unita Verbo, & non unita inter se; aliis enim non fuisset vera mors: ergo debuit pars unionis hypostaticæ cum anima separari ab altera parte unionis cum corpore; sicut anima separata fuit à corpore; gratis enim diceretur, fuisse destructam totam priorem unionem, & novæ duas productas, præsertim, cum in resurrectione debuissent iterum destrui istæ duæ uniones, paulò ante productæ, & denuo produci una indivisibilis nova. Imò, licet unio Verbi cum anima Christi fuerit indivisibilis (quia non erat capax augmenti) tamen unio Verbi cum corpore fuit divisibilis; nam, ut habet S. Thomas 3. p. q. 33. a. 1. ad 4. Christus, ad ostendendam veritatem humanæ naturæ à se assumptæ, eodem modo accepit augmentum corporis, quo alii homines: adeoque acquisivit novas semper partes corporis, quæ Verbo fuere unitæ per uniones partiales successivas, sicut scilicet eadem partes uniebantur animæ in ipso Christo, vel etiam in alijs hominibus; dicere enim, quod semper destructa sit totaliter prior unio, & nova producta, esset profus paradoxum.

192. Præter hæc autem duas partiales uniones, juxta multos, ut ait Gormaz de incarnat. n. 552. data fuit etiam tertia, quæ univit ipsam unionem naturalem, animæ, & corporis Christi cum Verbo, quæque in morte Christi, deficiente termino, seu unionem inter corpus, & animam, etiam ipsa defecit, licet uniones hypostaticæ partiales cum corpore, & anima, tunc manserint: quæ unio unionis dein post resurrectionem iterum reproducta est, vel alia similis: sicut scilicet etiam reproducta est prior unio inter corpus, & animam, vel alia similis. Quia autem omnes istæ partiales uniones ordinatæ sunt ad idem indivisibile Verbum Divinum, tanquam extremum, & ad constituendum

endum unum solum suppositum; ex hac coordinatione habent, ut unam totalem unionem constituant: sicut etiam in hominibus, dicitur tantum esse una unio, inter corpus, & animam, licet ea divisibilis sit, & una pars, e. g. unio animæ cum capite, manere possit sine altera, e. g. unio animæ cum pede.

Istæ autem partes unionum non videntur posse esse inter se unitæ immediate; neque enim ununtur per aliam unionem; non enim admittuntur uniones unionum; cum præsertim de his rediret eadem quæstio, per quid denuo inter se unirentur: neque etiam ununtur inter se immediate per se ipsas; quia inter se mutuo separabiles sunt, & potest quælibet existerè sine altera; unde sufficit, si dicantur esse inter se unitæ mediæ, quatenus scilicet ununtur immediate partialibus subjectis, & omnes simul eidem totali subjecto: qua ratione sufficienter constituunt unum continuum, sicut caput constituit unum continuum cum pede, licet non immediate huic uniatu.

193. Dico 7. Causa efficiens unionis hypostaticæ est tota SS. Trinitas. ita omnes. Prob. 1. ex Lateranensi, relato in C. Firmiter. de summa Trinitate. ubi dicitur: Unigenitus DEI Filius JESUS Christus à tota Trinitate communiter incarnatus. Prob. 2. ex Toletano VI. quod ita habet c. 1. Et cum tota cooperata sit Trinitas formationem suscepti hominis (quoniam inseparabilia sunt opera Trinitatis) solus tamen Filius suscepit humanitatem, in singularitate persone, non in unitate Divina natura, id est, in eo, quod proprium est Filij, non quod commune Trinitati. Prob. 3. ex Toletano XI. (quod Innocentius, teste Binio in nota marginali ad titulum hujus Concilii, vocat authentici) in professione fidei post medium, ubi ita habetur: Incarnationem quoque hujus Filij DEI tota Trinitas operata esse credenda est; quia inseparabilia sunt opera Trinitatis: solus tamen Filius formam servi accepit, in singularitate persone, non in unitate Divina natura: in id, quod proprium est Filij, non quod commune Trinitati.

S. Augustinus quoque l. 1. de Trinit. c. 4. sic ait: Quamvis Pater, & Filius, & Spiritus S. sicut inseparabiles sunt, ita inseparabiliter operentur. & addit: Hæc etiam mea fides est, quoniam hæc est Catholica fides. Plura ex Patribus in hanc rem assert Didacus Ruiz de Trinitate disp. 110. sec. 2. quin & Christus Dominus Joan. 5. v. 19. de se ait: Non potest Filius à se facere quidquam, nisi quod viderit Patrem facientem &c. Ratio etiam est; quia omnipotentia, quæ operatur ad extra, est communis toti SS. Trinitati.

194. Unde dici minimè potest, unionem hypostaticam stare in speciali influxu Verbi in humanitatem; nam, quiscunque adstruat influxus, debet is esse opus ad extra, quod omne est commune toti SS. Trinitati. Sed neque idem sunt producere unionem, & uniri, ut est per se clarum: ergo, etiamsi admitteretur ille influxus, non R. P. Ant. Mayr, Theol. Tom. II

necessariò in eo stare unio: præsertim autem, si ille influxus non esset productio unionis, sed vel productio humanitatis, vel alicujus partis illius, esset omnino impertinens ad unionem.

Quamvis autem in hac conclusione dicatur, SS. Trinitatem esse causam efficientem principalem hujus unionis, non negatur, potuisse etiam B. Virginem, supernaturaliter elevatam, esse causam instrumentalem effectricem hujus ipsius unionis; nam effectus superni, etsi principaliter adscribantur DEO, possunt tamen instrumentaliter provenire à creaturis. Et juxta hæc sententiam B. Virgo non tantum esset mater DEI naturalis, prout mater naturalis opponitur matri tantum adoptanti, aut legali: verum etiam esset mater DEI non minus, quam alia femina sunt matres suorum liberorum, in quibus nec materiam, nec animam producant, sed tantum unionem: quam etiam in DEO homine produxisset B. Virgo. Cæterum, quamvis teneretur oppositum, tamen posset salvari, quod B. Virgo sit mater DEI; quia tamen genuisset suppositum, quod est DEUS. vide n. 187.

ARTICULUS II.

Solvuntur Objectiones.

195. Ob. 1. contra 1. conclus. Per id unitor Verbum humanitati, per quod exercet rationem ultimi termini: sed hanc exercet per se ipsum: ergo unitor per se ipsum. Confirm. Potest quis ex dextro fieri sinister sine modo: ergo etiam potest sine modo fieri unitus ex non unito. prob. conseq. non est minus nova denominatio sinister, quam sit nova denominatio unitus: ergo. Resp. dist. ma. per illud, per quod Verbum exercet rationem ultimi termini, unitor humanitati ut quod. conc. ma. unitor ut quo. neg. ma. & conc. mi. sub priori dist. conc. vel neg. conf.

Terminus non est unio, seu illud, quod ipsemet unitor alteri: sed est extremum, quod unitor; aliis etiam anima rationalis uniretur per se solum materiæ, quod planè est falsum. Ad confirm. neg. ant. Potest quidem esse, ut factus sinister non acquirat novum modum: sed tunc debet talem acquirere factus dexter, seu, qui motus est; unde ista nova denominatio non datur sine nova parte. Hoc tamen verum est, quod, cum hæc denominatio possit esse uni extrinseca, non exigit modum recipi in quolibet denominato.

196. Ob. 2. DEUS potest fieri ex non volente volens sine modo: ergo etiam potest fieri ex non unito unitus sine modo. Confirm. Saltem potest dici, unionem stare in decreto DEI: ergo non est necessarius modus. Resp. antecedens negari à Martinez, & alijs adstruentibus modum, qui sit complementum extrinsecum decreti Divini: at melius neg. conf. Velle DEI contingens, H de

de quo hęc est sermo, non est opus ad extra, ut est unio: sed est exercitium libertatis ad intra, adeoque non indiget modo, præsertim, cum modus recipi nequeat in DEO. Neque debet mysterium libertatis Divinæ huc transferri, si aliter res possit explicari. Adde, decreta DEI, seu volitiones ejus, esse ab æterno: unionem autem esse effectum DEI in tempore: ergo, licet volitiones sint identificatae, non sequitur, etiam debere esse identificatam unionem: imò cum hæc in tempore inceperit, identificata esse non potuit. Ad confirm. neg. ant. ex n. 184.

197. Ob. 3. contra 2. conclus. Modus est ens imperfectissimus: sed unio hypostatica non est ens imperfectissimus: ergo non est modus. prob. mi. unio hæc vocatur passim à SS. Patribus admirabilis, incomprehensibilis, superans omnia dona creata, & gratias, etiam visionem beatificam: ergo. Resp. dist. ma. modus est ens imperfectissimus sub aliqua ratione. om. ma. sub omni ratione. neg. ma. & dist. sic mi. neg. consq. ad prob. conc. ant. & sub priori distinctione om. vel neg. consq. Modus præcisè sub ratione modi, est imperfectior entibus absolutis: sed quia potest habere prædicata alia nobilissima sibi identificata, potest compensari defectus in una ratione per excessum in alijs rationibus, vel perfectionibus.

Sic accidens sub ratione accidentis est imperfectius substantiâ: attamen visio beatifica, licet sit accidens, est ex alijs rationibus perfectior aliquâ substantiâ, præsertim purè materialis: & pariter unio hypostatica est longè perfectior, quàm aliqua substantia, & aliqua accidentia absoluta; quia est maxima conjunctio cum DEO, quæ perfectio longè excedit alia dona creata, quæ remotius, vel minus cum DEO conjungunt. Adde Gormaz de incarnat. n. 549. modum debere quidem esse imperfectiorem, quàm sit unum ex extremis suis, non tamen necessariò debere esse imperfectiorem quocunque extremo: sicut, licet minister sit inferior suo domino, non tamen necessariò est inferior omni domino; primus enim minister regis excedit multos dominos privatarum familiarum.

198. Ob. 4. contra 3. conclus. Illud, quòd supervenit entibus jam completis, est accidens, & non substantia: atqui unio hypostatica ita supervenit: ergo est accidens, adeoque non est modus substantialis. Resp. certum esse ex dictis n. 188. quòd hæc unio sit substantialis; unde, si Patres aliquando dicunt, Verbum unitum esse humanitati per accidens, tantum dicere volunt, Verbum non necessariò debuisse uniri: sicut scilicet per accidens etiam datur homo. in forma dist. ant. quòd supervenit entibus jam completis, & simul est aliquid ordinis naturalis: vel supervenit jam ita completis, ut sub ea ratione non sint ulterius neque supernaturaliter complebilia, illud est accidens conc. ma. fecus. neg. ma. & dist. sic mi. neg. consq. vide n. 171.

199. Ob. 5. contra 4. conclus. SS. Patres communiter docent, humanitatem Christi non antè extitisse, quàm fuerit unita Verbo: id quod etiam habetur in epistola Sophronij, Patriarchæ Hierosolymitani, approbata à Synodo Oecumenica VI. Constantinopoli habita. *actioe 11.* ubi de corpore, & anima Christi Domini dicitur: *Non ante verissimum ipsius Verbi conventum in seipis unquam extiterunt, vel cujuspiam secundum nos alterius hominis penitus extiterunt: sed cum Verbi ipsius naturali conventu subsistentiam habitura concurrerunt, & nec quantum in ictu oculi, hæc, quam illam priorem habentia; ergo ipsa unio Verbi cum humanitate univit etiam partes humanitatis inter se.* Confirm. Si hoc non dicitur, B. Virgo non erit mater DEI: sed hoc dicere esset Nestorianum: ergo.

Resp. dist. ant. Patres dicunt, humanitatem Christi non antè extitisse, seu non fuisse prius tempore. conc. ant. non fuisse prius naturâ. neg. ant. & consq. Imò, cum SS. Patres doceant, atque etiam de fide sit (ut rectè ait Suarez tom. 1. in 3. p. disp. 15. sec. 4. §. Dicendum veyò) Verbum esse unum cum carni animatæ anima rationali, adeoque caro animata pro priori naturæ supponatur ad unionem hypostaticam, animatio autem involvat unionem animæ, & corporis, etiam hæc pro priori supponitur. Ad confirm. neg. ma. de hac re vide n. 181. & n. 194.

200. Ob. 6. contra 5. conclus. Nulla alia substantia est supernaturalis: ergo nec unio hypostatica. Confirm. 1. Si unio esset supernaturalis, esset radix, seu principium habituum, & operationum supernaturalium: hoc non videretur posse admitti: ergo. prob. mi. tale principium esset natura: ergo darentur in Christo tres naturæ. Confirm. 2. Totum substantiale est ens per se intentum à natura: sed totum, involvens partem supernaturalem, non potest esse ens per se intentum à natura: ergo non potest esse substantiale: ergo unio, quæ est substantialis, non potest esse supernaturalis. Resp. neg. cons. Licet nulla alia substantia sit supernaturalis, potest tamen unio hypostatica esse substantia supernaturalis: quia pro hac pugnant speciales rationes, allatae partim n. 188. partim n. 190. Licet autem impossibilis sit substantia ut quod supernaturalis, non tamen est impossibilis substantia ut quo supernaturalis, qualis duntaxat est unio hypostatica. Rationem disparitatis inter substantias istas quoad hoc prædicatum dat Pallavicinus l. de gratia c. 3. n. 53. ubi ait, quòd omnis substantia non modalis, seu ut quod, sit natura: atqui non potest dari natura supra omnem naturam: ergo non potest dari substantia ut quod supernaturalis: contra modus non est natura: adeoque hic, est sit substantialis, potest tamen esse supernaturalis.

Ad 1. confirm. om. ma. neg. mi. ad prob. neg. ant. non est propriè natura; quia hæc non datur respectu actuum supernaturalium:

Quid & qualis sit Unio Hypostatica.

ralium: si autem velis aliquo modo dicere, unionem esse quasi naturam, sicut gratia sanctificans in puris hominibus dicitur quasi natura, exigens habitus supernos, non video, quid mali dicas; nec enim vel à longè sequitur, in Christo dari tres naturas, in sensu proprio, & Patribus usitato, dictas. Olim disputatum fuit inter Theologos, an non Christus dici posset, constare tribus naturis, divinitate, anima, & corpore. Sed melius omittitur hic modus loquendi ob periculum, ne in Christo videantur prædicari tres nature completæ, quæ non dantur: videri tamen potest Suarez tom. 1. in 3. p. disp. 15. sec. 4. §. Ex dictis.

Ad 2. confirm. dist. mi. totum, involvens partem supernaturalem, non potest esse intentum à natura, ob defectum perfectionis, ob quem non est intentum totum per accidens. neg. mi. ob excessum perfectionis, superantis vires naturæ. conc. mi. & neg. consq. Fortè etiam dici posset, quòd totum, involvens partem supernaturalem, non quidem exigitur, sed tamen aliquo modo. saltem conditionatè, intendatur, scilicet ex hypotheti, quòd ponatur à DEO: certè est amabile gratiâ sui. Quando autem Patres unionem hypostaticam vocant naturalem, non accipiunt hanc terminationem, prout opponitur supernaturali, sed prout opponitur morali: & tantum volunt, dicere, eam esse unionem physicam. vide Cardinalem de Lugo de incarnat. disp. 11. sec. 4. n. 45.

201. Ob. 7. contra 6. conclus. Juxta SS. Patres: *Quod Verbum semel assumpsit, nunquam dimisit*: ergo in triduo mortis non perit unio hypostatica: imò nec unio naturalis inter animam, & corpus, si hæc aliquid est præter extrema: atqui debuisset perire unio inter corpus, & animam, item unio illa hypostatica partialis, quæ necessebat unionem animæ, & corporis Verbo, si unio esset modus divisibilis: ergo. Resp. dist. ant. quòd Verbum semel assumpsit tanquam partem essentialem, & ut quod humanitatis, nunquam dimisit. conc. ant. quòd assumpsit quomodocunque. neg. ant. & consq.

Certè ex corpore Christi Domini exprirant, ut in alijs hominibus, particule, quæ fuere prius unite. Rursus, ut tenent Suarez, Vasquez, Gormaz de incarnat. n. 693. & alii, dimissa sunt à Verbo etiam aliquæ guttule sanguinis, quæ manserunt in sindone, clavis, spinis &c. ergo etiam potuit dimitti hæc unio, quæ in Christi morte destructa fuit. An autem eadem in individuo postea sit reproducta, decidere non aulam. vide etiam Gormaz de incarnat. n. 706.

202. Ob. 8. contra 7. conclus. Verbum Divinum habet specialem terminationem passivam ad humanitatem; nam ipsum solum est incarnatum: ergo etiam potest habere specialem terminationem activam, seu influxum: ergo in hoc potest stare unio hypostatica. Resp. neg. consq. Terminare passivè est dari in unione hypostatica specialem exigentiam ad Filium, ut distinctum à Patre: terminare activè est producere. Ter-

minationes passivæ in Divinis non sunt communes; quia possunt convenire ratione prædicati relativi, uti convenit Filio prædicatum incarnati ratione Filiationis. At terminationes activæ ad extra, seu productiones ad extra, sunt communes; quia conveniunt ratione omnipotentia, quæ est communis tribus.

Unde dici non potest, quòd Filius, præter omnibus communem productionem ad extra, habeat aliquam specialem; quia non potest dari actio, quæ non procedat ab omnipotentia; alias ista non esset omnipotens: dein operaretur una Persona ad extra aliter, ac altera, adeoque dissimiliter; cum tamen dicitur Joann. 5. v. 19. *Quæcumque enim ille Pater fecerit, hæc & Filius similiter facit.* Non autem dicas, quòd, si tota SS. Trinitas produxerit eam unionem, etiam tota fuerit unita; nam uniri non est producere unionem, sed specialiter eam passivè terminare.

QUÆSTIO III.

De Termino Assumente, & Assumptibili.

ARTICULUS I.

Quenam Persona Divina, & quomodo sit incarnata.

203. Dico 1. Sola secunda Persona ex SS. Trinitate est incarnata. ita fides Catholica.

Prob. 1. In Sacris Scripturis de solo Verbo dicitur Joann. 1. v. 14. *Et Verbum caro factum est.* & Joann. 3. v. 16. *Sic enim DEUS dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret.* item ad Galat. 4. v. 4. *Misit DEUS Filium suum, factum ex muliere, factum sub lege, ut eos, qui sub lege erant, redimeret.* iterum solus Filius dicitur, in Scripturis, & in symbolo Apostolorum, simpliciter natus, & in terris conversatus, bibisse, manducasse, mortuus esse: ergo solus ipse est incarnatus. Nec dicas, ista de alijs Personis tantum taceri, non negari; nam contra est (& hæc fit simul 2. probatio) Quando de una Persona aliquid dicitur, & dubium oriri potest, an id conveniat ei soli, debemus stare explicatione Conciliorum, & Patrum: atqui Concilia, & Patres, ubique docent, solum Filium esse incarnatum: ergo.

204. Minor probatur adducendo textus SS. Patrum, & Conciliorum. S. Augustinus serm. 3. de tempore. ait: *Suscipit, inquam, Filius carnem in proprietate: sed tamen, & Pater, & Spiritus Sanctus non desunt majestatis.* In Divinitate equalitas, in carne sola Filii proprietates: non autem ab eo Patris, aut Spiritus S. recessit aliquando Divinitas. Cum ergo una sit Deitas, una sit Divinitas, implevit quidem carnem Christi, & Pater, & Spiritus S. sed majestate, non susceptione.

Pariter in Synodo Oecumenica V. Constantinopoli celebrata can. 10. dicitur *Si quis non constetur, Dominum nostrum Jesum Christum, qui crucifixus est carne,*